

жите исторіи отъ мнѣлаго врѣме, когато сте были прѣкрасенъ младъ воевода.

Позасмѣна и зарадвана г-жа Порое, побърза да исчерпе отъ паметътъ си най-знаменитыѣ епизоды отъ рицарскыѣ си воеванія. И азъ като ѣхъ слушахъ да оцѣнява и да отдава право на всички безъ разликъ, пріатели и непріатели, на юнацыѣ прѣзъ испелинскыѣ онѣзи боеве, чудяхъ ся съ красотѣтъ на душѣтъ на моѣтъ старѣ пріателѣ. Особенно пакъ тя ни приказва почти съ вѣсторженно очудваніе за генерала Хоше, у когото тя была по едно врѣме военна плѣнница. Но и г-жа Маргарита слушаше тѣзи разказы съ таквъ едно вниманіе щото ся почудихъ. И кога, сѣднѣла безъ да помръдне подъ вѣтвыѣ на зеленыѣ сводове и спуснѣла дългыѣ си трепкы (мигачи, клепачи), виждаше ся като друга статуя, кога пакъ, и то когато разказътъ бываше по-любопытенъ, облежнята на малкѣтъ столици, заврѣла хубавыѣ си рѣцѣ въ гжстыѣ кждры на расплетенѣтъ си косѣ, стрѣляше връзъ старѣтъ си пріателѣ неугасващѣ зары на голѣмыѣ си очи.

При най-сладыѣ часове на бѣдныйтъ си животъ всякога ще прилагамъ и тѣзи които поминѣхъ да разгледвамъ благородното това лице, свѣтлостѣтъ на блистающето небе съединено съ израженіето на най-живы впечатлѣнія на женското ѣ сърдце.